

Eindelijk was de beurt aan Carlier. Wim glimlachte. Carlier leek nog kleiner na Verstraeten. Hij declameerde over Garibaldi. Door Verstraeten aangemoedigd deed hij erg pathetisch. Toen er om drinken gesmeekt werd, viel hij op zijn eene knie en sloeg bid-dend de handen in elkaâr. . . .

Wim vond het eigenlijk gek. Maar het kon daarom wel mooi zijn, dacht hij. Eerst toen hij bemerkte dat zijn vriendjes dezelfde meening deelden, vestigde zich zijn oordeel.

Om vier uur, na die vervelende aardrijkskunde, vlogen ze de schoolpoort uit, ineens de vrije lucht in. Het werd al avond en lekker frisch. De hemel was blauw; de toppen van de huizen en van de Begijnhofkerk stonden gouïg in de zon.

Met een heel troepje gingen ze den kant van de stapelplaats uit. Ook Carlier was er bij. En dan Duchateau, met zijn bokkesprongen en zijn gekke grimassen. Op den hoek van de Vaartstraat, stond Duchateau stil; de anderen met hem. Duchateau gooide zijn hand in de lucht en riep met een stem alsof hij een leger commandeerde:

— Awel, als ik zeg pataat, dan is het pataat!

Toen draaide hij drie keer rond en liep op een draf verder. Daar stonden nu allen te schateren van den lach. Wim begreep niet hoe iemand zóo leuk kon zijn.

Langzaam gingen ze uit elkaâr. Ze liepen nog langs de kleine haven, en op de Sainctelletteplaats bleef Wim met Carlier alleen over. Die ging toen naar rechts. Wim liep recht door naar zijn huis op de Leopoldlaan.

III.

AVOND.

— Bep vraagt of je haar nog een zoentje komt brengen, zei Cato.

— Ja, zei Marie, dat moet ze nog hebben. Kom Wim, ga jij nu meteen maar naar bed, dan help ik jou ook nog.

— Hè, riep Wim, nou al!

— Nu, als moeder je helpt, zei Tante.

— Hè ja, zei Wim ineens. — Ga u maar naar Bep, ik loop toch veel harder dan u.

Wim las zijn hoofdstuk nog uit en gaf Tante een dikke kus. Toen hij bij de deur was riep Moeder van boven:

— Toe Wim, waar blijf je!

— Even mijn schoenen uittrekken, riep Wim; wacht u nog maar een hálve minuut.

De schoenen uit, ging hij op zijn teenen naar boven. Op de eerste verdieping keek hij voorzichtig om een hoekje van de zijdeur, in de kamer waar Beppy met tante sliep. Moeder zat aan Beppy's bed, met haar rug naar hem toe. De kaars was aan. Bep vertelde hardop van school. Wim lei zijn vinger op zijn mond, dat Bep niets zou laten merken. Toen sloop hij stilletjes naar voren tot vlak bij Moe en schreeuwde haar in het oor. Moe die erg schrok trok haar hoofd met een schok opzij. Nu lachte Wim:

— Daar had u niets van gemerkt, hè! zei hij.

— Foei, stoute jongen, zei Moe, om de menschen zóo te laten schrikken.

En ze gaf hem een tik voor zijn broek.

Beppy lag te schateren onder de dekens; haar oogen en haar gezichtje glommen.

— Kom, zei Moe, nu naar boven. Nacht meid!

Ze kuste Bep. Ook Wim deed dit en Beppy zei:

— Wat schrok die moes, hè?

— Nou! zei Wim, ze dacht zéker dat het een leeuw was.

— O, o, zei Marie, zóo je moeder voor den mal te houden!

Toen blies ze de kaars uit en ze ging met Wim een trap verder naar boven.

Toen Wim in bed lag, kwam Marie beneden. In de huiskamer zat Cato. Ze naaide. Naast haar op tafel lagen kousen, een witte onderrok en een jurkje.

Marie nam een stoel. Ze staarde voor zich uit. Toen vroeg ze:

— Heb je mijn vingerhoed soms?

— Nee, zei Cato, maar hij is in de naaidoos. Wou je naaien?